

SOBRE LES ELECCIONS DEL 21 DE DESEMBRE

El passat dijous 21 de desembre es van celebrar eleccions autonòmiques convocades pel President del Govern espanyol, Mariano Rajoy, de manera il·legítima conseqüència de l'aplicació de l'article 155, va destituir a un Parlament elegit pel poble català i al Govern de la Generalitat. Un cop d'estat, en tota regla, perpetrat pel Govern de Rajoy, amb el suport de PSOE i Ciutadans, i que ha estat acatat i acceptat pel Parlament destituït i els partits polítics que el conformaven.

Va ser la resposta a l'expressió democràtica, tot i la repressió extrema de l'Estat que va ocasionar més de 1.000 ferits per les càrregues de la policia, de l'1 d'octubre i la voluntat expressada pel poble català que Catalunya esdevingués un estat independent en forma de república.

El procés electoral, per tant, estava plantejat en termes identitaris, en un escenari totalment polaritzat entre les posicions independentistes i les posicions del nacionalisme espanyol, i sota les condicions d'un estat d'excepció imposat pel Govern de Rajoy a Catalunya amb l'article 155 en vigor. O el que és el mateix, la intervenció impune del Govern per dissoldre la Generalitat i campant en aquesta institució al seu aire des de Madrid, i amb una repressió política que ha fet que el president de la Generalitat i quatre dels seus consellers estiguin a l'exili a Brussel·les, així com que altres membres del Govern estiguin a la presó.

Aquesta situació d'excepcionalitat i de polarització, unida a l'acceptació per part dels partits del bloc independentista – PdeCat creant Junts Pel Catalunya, ERC i la CUP -de la imposició de l'article 155 per part del Govern del PP, recolzat pel PSOE i Ciutadans. I es que aquestes eleccions van

ser convocades per Rajoy sota el paraigua de l'aplicació de l'article 155, han portat a una participació molt elevada; de tal manera que la participació s'ha elevat en pràcticament un 7% respecte de les eleccions de setembre de 2015, passant-del 74,95% de participació a l'81,94%, o el que és el mateix, incrementant-se la participació en 230.647 vots més, votant 4.360.843 electors.

L'alta participació ha tombat un dels mites reiterats pel nacionalisme espanyol, el de la «majoria silenciosa», i ha ratificat la majoria de les forces independentistes i el referèndum de l'1 d'octubre. De tal manera que el bloc independentista- JxCat, ERC i la CUP – ha crescut en nombre de vots respecte de setembre de 2015 i l'1 d'octubre, superant els 2 milions 63 mil vots, pràcticament 100 mil vots més que en les eleccions de setembre de 2015 i, pràcticament, mantenint el percentatge de suport electoral al 47,5%. En aquest bloc s'ha produït una transferència de vots entre les forces independentistes, de tal manera que la suma d'ERC i JxCat, que el 2015 es van presentar conjuntament a la coalició Junts Pel Sí, ha pujat quatre escons, obtenint el 43,04% dels vots, un creixement del 3,45% en referència a setembre de 2015. Aquests quatre escons han estat arrabassats a la CUP - que n'ha perdut 6- enfortint-se les posicions més dretanes dins del bloc independentista que , tot i haver crescut en nombre de vots en el seu conjunt i de mantenir la majoria absoluta al Parlament, ha perdut 2 escons.

D'altra banda, al bloc dels monopolis, del nacionalisme espanyol o, com els denominen els nacionalistes, del 155, també s'ha produït una transferència de vots a favor de l'organització desenvolupada pels monopolis, Ciutadans. Els que perden les eines polítiques del règim del 78 – PSOE i PP – es recuperen, en la seva major part, per aquesta força política que es situa a la dreta del PP, o el que és el mateix, a la dreta de l'extrema dreta. Així, tenim que el Partit Popular ha perdut pràcticament 166.000 vots -7 escons-

situant-se com a última força política al Parlament, amb el 4,24% dels vots, malgrat l'augment de la participació. D'altra banda, el PSC-PSOE es presentava incloent a les seves candidatures al que va ser Unió Democràtica de Catalunya. Tot i haver guanyat el PSC un escó respecte al setembre de 2015, passant de 16 a 17 -s'inclou el vot que va treure Unió Democràtica de Catalunya al setembre de 2015- hauria baixat en percentatge de vot. El PSC ha passat del 12,72% i del 2,51% d'Unió, és a dir, de l'15,23% del vot al setembre de 2015 al 13,88% el 21 de desembre, o el que és el mateix ha perdut 23.067 vots respecte de setembre de 2015, tot això malgrat l'increment de la participació en aquests comicis. Totes aquestes fugues de vot, de PP i PSOE, unides a part de l'increment de participació, ha provocat la pujada de Ciutadans en 11 escons i 365.735 vots.

Finalment, i com a conseqüència d'un enfrontament electoral totalment polaritzat en termes d'identitat nacional, l'oportunisme a Catalunya d'En Comú -Podem també n'ha sortit escaldat. Han perdut 3 escons i 43.918 vots respecte a les eleccions autonòmiques de setembre de 2015. i sobretot, aquest procés ha servit per aguditzar les contradiccions en el si d'aquesta organització on el sector més esquerrà s'ha escindit i ha donat suport al bloc independentista, conseqüència de la violència exercida per l'Estat i en l'aplicació del article 155.

L'aritmètica electoral no deixa cap dubte de que el bloc independentista ha guanyat per gairebé 200 mil vots al bloc espanyolista defensor de la violència de l'1 d'octubre i de l'aplicació de l'article 155 i manté la majoria absoluta en escons al Parlament. Tampoc existeix cap dubte de que a Catalunya les forces polítiques que s'han expressat favorablement a una consulta pactada entre el Govern de la Generalitat i el Govern de l'Estat per celebrar un referèndum d'autodeterminació vinculant ostenta 21 escons i gairebé mig milió de vots més que el bloc que defensa el principi

franquista de la unitat indissoluble d'Espanya i la negació al dret a l'autodeterminació.

Els resultats electorals del 21 de desembre, les eleccions de «les urnes de veritat» tal com deia Rajoy i el seu Govern, ens mostren una burgesia més fraccionada i reafirmen els resultats del referèndum de l'1 d'octubre, on el poble va expressar la seva voluntat democràtica – passant per sobre de la repressió de l'estat i de la seva violència policial – d'emprendre el camí de la independència de Catalunya i la constitució d'una República com implementació del nou estat. La reacció del Govern espanyol a la garrotada electoral que li ha endossat el poble català, per boca del mateix Rajoy, és la manifestació inequívoca de que el Govern no té res a dialogar amb aquells que han obtingut la majoria absoluta, de la mateixa manera que es seguirà aplicant la violència i la repressió de l'Estat si es qüestiona el que estableix la Constitució de 1978.

A la pràctica l'Estat, i la seva «democràcia» fruit de la Reforma de les Set Lleis Fonamentals del franquisme, il·legalitzen de fet les ideologies independentistes, comunistes, i de tot aquella l'objectiu polític de la qual no estigui emmarcat a la Constitució, és a dir, de tota la que no sigui la ideologia que els monopolis imposen i hagin marcat. Això s'aprecia clarament a Catalunya, on es poden presentar forces polítiques independentistes a les eleccions, però si aquestes guanyen les mateixes amb majoria absoluta i tracten de dur a terme el seu programa – concreció pràctica de la seva ideologia – pel qual han estat votats, l'estat no dubta a empresonar cautelament – sense ni tan sols haver estat jutjats – als seus dirigents, utilitzant els diferents Poders de l'estat per escapar políticament a aquestes organitzacions, reprimir-los, i impedir per terra, mar i aire la possibilitat d'implementar els programes pels quals han estat votats; estant de fet il·legalitzat l'independentisme català i els seus partits, deixant ben a les clares que l'Estat és antidemocràtic i reaccionari.

I és que enganyen al poble català, i fonamentalment a la classe obrera catalana i de la resta de l'estat espanyol, quan des de diferents ribes de la burgesia – ja sigui des de la de l'oportunisme o des de les files de l'independentisme – els assenyalen que únicament mitjançant les urnes podran assolir la República Catalana, o humanitzar al capitalisme o fer un Estat més just i tot això sense sobrepassar les estretes línies del reaccionari Estat espanyol.

Cap procés d'alliberament nacional, o d'emancipació de classe i construcció del socialisme, s'ha donat exclusivament pel camí de les urnes sinó per processos revolucionaris on el subjecte que es pretenia emancipar no acceptava les normes per les quals es produïa la seva submissió, realitzades per qui el sotmetia, sinó que les trencava, les feia inservibles i imposava el seu nou projecte polític passant per sobre del del seu opressor.

Després dels comicis l'article 155 segueix vigent, la repressió segueix als carrers de Catalunya, el desplegament de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat també es manté, Rajoy ja ha manifestat que no hi ha cabuda per a la independència de Catalunya així com per a cap projecte polític que surti del marc de la Reforma del franquisme també anomenada Constitució del 78. Entre la presó i l'exili hi ha 8 electes a les eleccions (el doble de diputats que ha obtingut el PP a les eleccions), la Generalitat segueix intervinguda, etcètera ; a tot això cal unir que l'endemà de les eleccions al judici polític obert contra l'independentisme, el Tribunal Suprem va incrementar la llista d'investigats per rebel·lió a polítics d'ERC, PdeCat i la CUP, així com a la presidenta de l'Associació de Municipis per la Independència i, cinc dies després, la Fiscalia de Barcelona posa en el seu punt de mira a 13 professors d'un institut públic de secundària de Sant Andreu de la Barca.

Les eleccions del 21 de desembre deixen en mans del bloc independentista la conformació del Govern i deixen al Govern

de Rajoy extremament afeblit, sostingut per Ciutadans i el PSOE amb l'objectiu de que el PP segueixi debilitant amb l'acció de govern i desenvolupant les polítiques reaccionàries que tots ells comparteixen. A més, la situació de fallida econòmica de l'Estat, amb un deute impagable, li tanca les portes per poder arribar a acords amb les forces polítiques de la burgesia catalana que doni una sortida a la qüestió nacional catalana, de tal manera que la burgesia no té possibilitat de sortir de l'atzucac en què es troba, escenari que sens dubte afectarà més al capitalisme espanyol i afeblirà encara més a l'Estat. D'aquesta manera, sens cap dubte, el govern dels capitalistes passarà la factura al proletariat imposant lleis que augmentin la desigualtat i l'explotació.

Davant d'aquesta situació, davant d'aquest carreró sense sortida l'única via que tenim la classe obrera és acabar amb el capitalisme i construir el Socialisme imposant la dictadura del proletariat, que és la major expressió democràtica possible. No obstant, això no serà possible sense el desenvolupament del nostre Partit, per això, des del PCOC seguirem treballant en els CDR portant-hi la nostra política amb l'objectiu de convertir-los en òrgans de poder popular i ampliant el Partit, que és apropar la revolució.

Barcelona, a 27 de desembre de 2017

**COMITÉ NACIONAL DEL PARTIT COMUNISTA OBRER DE CATALUNYA
(P.C.O.C)**

**COMITÉ EJECUTIVO DEL PARTIDO COMUNISTA OBRERO ESPAÑOL
(P.C.O.E.)**

SOBRE LAS ELECCIONES DEL 21 DE DICIEMBRE.

El pasado jueves 21 de diciembre se celebraron elecciones autonómicas convocadas por el Presidente del Gobierno español, Mariano Rajoy, de manera ilegítima, consecuencia de la aplicación del artículo 155 por el que éste destituyó a un Parlament elegido por el pueblo catalán, así como al Govern de la Generalitat. Un golpe de estado en toda regla, perpetrado por el Gobierno de Rajoy, con el apoyo de PSOE y C's, y que ha sido acatado y aceptado por el Parlament destituido y los partidos políticos que lo conformaban.

Fue la respuesta a la expresión democrática, a pesar de la represión extrema del Estado que ocasionó más de 1.000 heridos por las cargas de la Policía, del 1 de Octubre y la voluntad expresada por el pueblo catalán de que Cataluña deviniera en un estado independiente en forma de república.

El proceso electoral, por tanto, estaba planteado en términos identitarios, en un escenario totalmente polarizado entre las posiciones independentistas y las posiciones del nacionalismo español, y bajo las condiciones de un estado de excepción impuesto por el Gobierno de Rajoy en Cataluña, rigiendo el artículo 155 – o lo que es lo mismo, la intervención impune del Gobierno para disolver la Generalitat y campando en dicha institución a sus anchas desde Madrid -, y con una represión política que ha hecho que el President de la Generalitat y cuatro de sus consellers estén en el exilio en Bruselas, así como otros miembros del Govern estén en la cárcel.

Esta situación de excepcionalidad y de polarización, unida a la aceptación por parte de los partidos del bloque independentista de la imposición del artículo 155 – PdeCat creando Junts Pel Catalunya, ERC y la CUP – de la imposición del artículo 155 por parte del Gobierno del PP, apoyado por el PSOE y C's, pues estas elecciones fueron convocadas por Rajoy bajo el paraguas de la aplicación del artículo 155, han

llevado a una participación muy elevada; de tal modo que la participación se ha elevado en prácticamente un 7% con respecto a las elecciones de septiembre de 2015, pasándose del 74,95% de participación al 81,94%, o lo que es lo mismo, incrementándose la participación en 230.647 votos más, votando 4.360.843 electores.

La alta participación ha tumbado uno de los mitos reiterados por el nacionalismo español, el de la *"mayoría silenciosa"*, y ha ratificado la mayoría de las fuerzas independentistas, así como el 1 de octubre. De tal modo que el bloque independentista – JxCat, ERC y la CUP – ha crecido en número de votos con respecto de septiembre de 2015 y el 1 de octubre, superando los 2 millones 63 mil votos, prácticamente 100 mil votos más que en las elecciones de septiembre de 2015 y, prácticamente, manteniendo el porcentaje de apoyo electoral en el 47,5%. En este bloque se ha producido una transferencia de votos entre las fuerzas independentistas, de tal modo que la suma de ERC y JxCat, que en 2015 se presentaron conjuntamente en la coalición Junts Pel Sí, ha subido cuatro escaños, obteniendo el 43,04% de los votos, un crecimiento del 3,45% en referencia a septiembre de 2015. Estos cuatro escaños han sido arrebatados a la CUP, que ha perdido 6 escaños, fortaleciéndose así las posiciones más derechistas dentro del bloque independentista que, a pesar de haber crecido en número de votos en su conjunto y de mantener la mayoría absoluta en el Parlament, ha perdido 2 escaños.

Por otro lado, en el bloque de los monopolios, del nacionalismo español o, como les denominan los nacionalistas, del 155, también se ha producido una transferencia de votos a favor de la organización desarrollada por los monopolios, Ciudadanos, para hacer que lo que pierden las herramientas políticas del régimen del 78 – PSOE y PP – sean recuperados, en su mayor parte, por dicha fuerza política que se ubica a la derecha del PP, o lo que es lo mismo, a la derecha de la extrema derecha. Así, tenemos que el Partido Popular ha

perdido prácticamente 166 mil votos y 7 escaños colocándose como última fuerza política en el Parlament con el 4,24% de los votos, todo ello a pesar del aumento de la participación. Por otro lado, el PSC-PSOE se presentaba incluyendo en sus candidaturas a lo que fue Unió Democràtica de Catalunya. A pesar de haber ganado el PSC un escaño con respecto a septiembre de 2015, pasando de 16 a 17, contabilizando el voto que sacó Unió Democràtica de Catalunya en septiembre de 2015, habría bajado tanto en porcentaje de voto – pasando del 12,72% de PSC y del 2,51% de Unió, es decir, del 15,23% del voto en septiembre de 2015 al 13,88% el 21 de diciembre, o lo que es lo mismo perdiendo 23.067 votos con respecto de septiembre de 2015, todo ello a pesar del incremento de la participación en estos comicios. Todas estas fugas de voto, junto de PP y PSOE, unido a parte del incremento de participación ha provocado la subida de Ciudadanos en 11 escaños y 365.735 votos.

Por último, y como consecuencia de una contienda electoral totalmente polarizada en términos de identidad nacional, el oportunismo de Catalunya En Comú–Podem también ha salido trasquilado electoralmente, de tal modo que han perdido 3 escaños y 43.918 votos con respecto a las elecciones autonómicas de septiembre de 2015. Y, sobre todo, este proceso ha servido para agudizar las contradicciones en el seno de dicha organización donde el sector más izquierdista se ha escindido y ha apoyado al bloque independentista, como reacción a la violencia ejercida por el Estado y a la aplicación del artículo 155.

La aritmética electoral no deja lugar a dudas en que el bloque independentista ha ganado, por casi 200 mil votos, al bloque españolista defensor de la violencia del 1 de octubre y de la aplicación del artículo 155, y mantiene la mayoría absoluta en escaños en el Parlament. Tampoco deja lugar a dudas en que en Cataluña, las fuerzas políticas que se han expresado favorables a una consulta pactada entre el Govern de la Generalitat y el Gobierno del Estado para celebrar un

referéndum de autodeterminación vinculante ostenta 21 escaños y casi medio millón de votos más que el bloque que defiende el principio franquista de la unidad indisoluble de España y la negación al derecho a la autodeterminación.

Los resultados electorales del 21 de diciembre, las elecciones de "*las urnas de verdad*" tal y como decían Rajoy y su Gobierno, nos muestran una burguesía más fraccionada y reafirman los resultados del referéndum del 1 de octubre, donde el pueblo expresó su voluntad democrática – pasando por encima de la represión del Estado y de su violencia policial – de emprender el camino de la independencia de Cataluña y la constitución de una República como implementación del nuevo estado. La reacción del Gobierno español al varapalo electoral que le ha endosado el pueblo catalán, por boca del propio Rajoy, es la manifestación inequívoca de que el Gobierno nada tiene que dialogar con aquéllos que han obtenido la mayoría absoluta, al igual que se seguirá aplicando la violencia y la represión del Estado si se cuestiona lo establecido en la Constitución de 1978.

En la práctica el Estado, y su "*democracia*" fruto de la Reforma de las Siete Leyes Fundamentales del franquismo, ilegalizan de hecho las ideologías independentistas, comunistas, y toda aquélla cuyo objetivo político no esté enmarcado en la Constitución, es decir, que no sea la ideología que los monopolios impongan y hayan marcado. Esto se aprecia claramente en Cataluña, donde se pueden presentar fuerzas políticas independentistas a las elecciones, pero si éstas ganan las mismas con mayoría absoluta y tratan de llevar a término el programa – la concreción práctica de su ideología – por el que han sido votados, el Estado no duda en encarcelar cautelarmente – sin tan siquiera haber sido juzgados – a sus dirigentes, utilizando los diferentes Poderes del Estado para descabezar políticamente a dichas organizaciones, reprimirlos, e impedir por tierra, mar y aire la posibilidad de implementar los programas por los que han

sido votados; estando de hecho ilegalizado el independentismo catalán y sus partidos, dejando bien a las claras que el Estado es antidemocrático y reaccionario.

Y es que engañan al pueblo catalán, y fundamentalmente a la clase obrera catalana y del resto del estado español, cuando desde diferentes orillas de la burguesía – ya sea desde la del oportunismo o desde las filas del independentismo – les señalan que únicamente mediante las urnas podrán alcanzar la República Catalana, o humanizar al capitalismo o hacer un Estado más justo y todo ello sin rebasar las estrechas líneas del reaccionario Estado español. Ningún proceso de liberación nacional, o de emancipación de clase y construcción del socialismo, se ha dado exclusivamente por el camino de las urnas sino por procesos revolucionarios donde el sujeto que se pretendía emancipar no aceptaba las normas por las que se producía su sometimiento, realizadas por quién le sometía, sino que las rompía, las hacía inservibles e imponía su nuevo proyecto político pasando por encima del de su opresor.

Tras los comicios el artículo 155 sigue vigente, la represión sigue en las calles de Cataluña, el despliegue de las Fuerzas y Cuerpos de Seguridad del Estado también se mantiene, Rajoy ya ha manifestado que no hay cabida para la independencia de Cataluña así como para ningún proyecto político que salga del marco de la Reforma del franquismo también llamada Constitución del 78 , entre la cárcel y el exilio hay 8 electos en las elecciones (el doble de diputados que ha obtenido el PP en las elecciones), la Generalitat sigue intervenida, etcétera; a lo que hay que unir que – al día siguiente de las elecciones – al juicio político abierto contra el independentismo, el Tribunal Supremo incrementó la lista de investigados por rebelión a políticos de ERC, PdeCat y la CUP así como a la Presidenta de la Asociación de Municipios Por la Independencia y, cinco días después, la Fiscalía de Barcelona pone en su punto de mira a 13 profesores de un instituto público de secundaria de Sant Andreu de la

Barca.

Las elecciones del 21 de diciembre dejan en manos del bloque independentista la conformación del Gobierno y dejan al Gobierno de Rajoy tremendamente debilitado, sostenido por C's y el PSOE al objeto de que el PP siga debilitándose en la acción de gobierno en el desarrollo de las políticas reaccionarias que todos ellos comparten. Además, la situación de quiebra económica del Estado, con una deuda impagable, le cierra las puertas para poder llegar a acuerdos con las fuerzas políticas de la burguesía catalana que dé una salida a la cuestión nacional catalana, de tal modo que la burguesía no tiene posibilidad de salir del callejón sin salida en el que se encuentra, escenario que sin duda va a afectar más al capitalismo español y va a debilitar todavía más al Estado de tal modo que, sin duda, hará que el gobierno de los capitalistas pase la factura al proletariado imponiendo leyes que acrecienten la desigualdad y la explotación.

Ante esta situación, ante este callejón sin salida la única vía que tenemos la clase obrera es acabar con el capitalismo y construir el Socialismo imponiendo la dictadura del proletariado, que es la mayor expresión democrática posible. Sin embargo, esto no será posible sin el desarrollo de nuestro Partido, por ello, desde el PCOC seguiremos trabajando en los CDR llevando nuestra política con el objetivo de convertirlos en órganos de poder popular y ensanchar el Partido, que es acercar la Revolución.

Barcelona, a 27 de diciembre de 2017

**COMITÉ NACIONAL DEL PARTIT COMUNISTA OBRER DE CATALUNYA
(P.C.O.C)**

**COMITÉ EJECUTIVO DEL PARTIDO COMUNISTA OBRERO ESPAÑOL
(P.C.O.E.)**